

„ТОЛЕРАНТНОСТТА ВЧЕРА И ДНЕС“

Публикувано от **Simonsita** на **23.02.2010**

„ТОЛЕРАНТНОСТТА ВЧЕРА И ДНЕС“

Поредният ден минава, а днешната младеж продължава да живее в един свят без толерантност. Егоизмът днес не позволява на обикновения тийнейджър да си зададе въпроси като „Какво е толерантност?“ или „Трябва ли да съм толерантен?“. Най-странното е, че сега хората просто са забравили какъв е смисъла на тази дума. Всеки сам за себе си определя начина си на поведение и в представите на почти всички хора за околния свят са различни. Но за едно мнението на всички е почти еднакво - днес хомосексуалността, хората с увреждания и всеки, който е различен, се сблъсква с хорските предразсъдъци. Важно е хората да знаят един от синонимите на толерантността - общата търпимост, и в забързаното ни ежедневие не е чак толкова важно да си учтив и да правиш услуги на другия, да му правиш път, когато е зад теб и иска да мине или да се държиш дружелюбно, а просто да го приемеш като личност и нормален човек. Както преди, така и сега никой не обича фалшивата усмивка, нужно е само да дадеш на човека възможност да разкрие вътрешното си аз, което днес ние потъпкваме с циничните си обиди.

Преди младежта задължително е трябвало да проявява толерантност. Младежите все пак са спазвали общоприетите морални норми на поведение и най-важното - те са уважавали родителите, учителите и възрастните вече застаряващи хора и са се подчинявали на техния авторитет. Тогава за младите хора не е било проблем да предоставят мястото си в автобуса на правостоящ възрастен човек с видима нужда да седне. Когато помагаш на човек в нужда, хората си съставят добро мнение за възпитанието ти и общо взето за самия теб. И най-вече хората са оценявали своята толерантност.

Няма смисъл да говорим за днешната толерантност. Много хора ще споделят мнението ми, че днес толерантност всъщност няма. В днешните дни съществуват само общовалидните морални догми и видоизменена форма на уважение към по-възрастните. Днес толерантност няма дори и в някои семейства. Сега потърпевши от нашата нетърпимост са не само различните, но и така да се каже „нормални“ хора. Но все пак какво му е толкова лошото да си различен? Защо се страхуваме да сме такива, каквито сме? Много малко хора днес приемат „различните“ и разбират мечтите,

целите и страховете на „отритнатите от обществото“ личности. Но още по-малко са младежите, които се готови да приемат това „общество на ненормалните“. Разбира се, има и нормално възпитани подрастващи, в които някъде се крие онзи така приет някога образец за толерантност, но този пример за подражание бавно се задушава от нормалния сега бунтарски характер на останалите тийнейджъри. Днес просто не е модерно да се държиш нормално, без да правиш обичайните тийнейджърски магарии.

Сега би трябвало да направя съпоставка между толерантността преди и вече липсващата на такава днес. Но мисля, че няма смисъл. А и аз нямам право да сравнявам миналото с настоящето, тъй като аз не знам какво е било приетото от обществото нормално поведение на младежите тогава. Просто мисля, че като нормални хора трябва да се държим що-годе нормално. Нищо няма да ни стане ако сме учтиви един към друг и си правим услуги, това само ще направи света поне малко по-добър. А и ако си седят спокойно в тролея, старците няма да ни се оплакват на главите, че ги болят ставите.

Надявам се, че поне малко съм успяла да променя мнението ви и начина на мислене за напред. Защото, ако не е така, напразно съм си харчила листовите и мастилото. Може пък да не успея да влея малко разум в главите на някои тийнейджъри, но все пак съм щастлива, че има ден, в който толерантността продължава да ни напомня своето съществуване. Благодаря на всички, които оцениха есето ми по моему. Благодаря и на всички, които са решили, че все пак толерантността заслужава да има свой ден в календара на забързаният ни живот. Тази дата ни кара да се замислим какво всъщност е ценно в този свят на егоизъм. Мисля, че най-сетне, когато прочетеш цялата ми философия, е време да си зададеш въпроса: „Аз толерантен ли съм?“, но отговорът ще зависи от правостоящия до теб старец в автобуса.